

Leto 28: avgust, september, oktober 2012

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

v s e b i n a

iz urednikove skrinje
Narobe svet!

4

evangeljski namig

Postulat krščanstva je ljubezen

6

pogrnjena miza

Prava ljubezen je nesrečna, če ve, da je kdo nesrečen

9

prave steze

Kdo je rešil Mesijo?

14

poživitev duše

Navajenost

16

Gospod je moj pastir

Nad Niagarskimi slapovi

18

prepolna čaša	
Nevarnost odpuščanja brez kesanja	
	20
Gospodova dobrotā	
Božja osvobajajoča milost	
	24
besede modrih	
Prevelika obremenjenost vernika uniči	
	27
v Gospodovi hiši	
Učenci, vihar in skupnost	
	28
na zelenih pašnikih	
Pretrgano zagrinjalo	
	30
olje maziljenja	
List iz šolskega zvezka (4)	
	34

Peter Golob, doktorski študent na Teološki fakulteti v Ljubljani in urednik revije Vode počitka

Narobe svet!

Predstavljajte si dva zaposlena. Šef obema naloži približno enako dela. Prvi ga konča v dveh urah, drugi pa se z njim ukvarja ves osemurni delovnik. Prvi si lahko privoščič šest ur sproščenega bivanja v pisarni, drugi pa je obremenjen z delom vseh osem ur. Vprašanje je: Kdo je len in kdo priden?

Prvi je ustvarjalen in iznajdljiv in ker ima nekaj več znanja iz računalništva, si naredi svoj program, s katerim delo avtomatizira in ga opravi hitro in zanesljivo. Časa mu ostane toliko, da lahko v službi bere raznorazne revije, se izpopolnjuje, po internetu išče novosti in brska po literaturi. Ob tem si privoščič več kav in daljšo malico, kakšen pogovor več s sodelavci, manj zagriženo in bolj sproščeno obnašanje. Drugi zaposleni je vseh osem ur napet, vseskozi daje videz, da se muči in da je preokupiran z delom. Izgleda

prevzet od napora, ropota z mapami, sem in tja prenaša fascikle, vse skozi sprašuje nadrejenega za navodila, pokašljuje in mrzlično trza od delovne vneme.

In sedaj vprašanja: Kdo je predan in kdo je brezbrizen? Kdo je len in kdo je priden? Kdo krizo povzroča in kdo je rešuje?

Zakaj nekdo za delo, ki se lahko opravi v dveh urah, optimalno pa recimo v štirih, zanj porabi osem ur? Razlogi so lahko naslednji. Prvič, lahko da ni usposobljen za svoje delo. Drugič, lahko da ima težave, zaradi katerih je manj učinkovit, kot bi lahko bil. Tretjič, lahko je oboje.

Dejstvo, da nekdo, ki ni usposobljen za opravljanje določenega dela, pa to delo kljub temu opravlja, ima za posledico manjšo učinkovitost. Kriva je delavčeva neusposobljenost, odgovornost za slabe rezultate pa nosi izključno delododajca oz. pristransko kadrovanje. To, da ima nekdo težave, zaradi katerih je manj učinkovit, kot bi lahko bil, pa je stvar realnosti, ki zadeva vse. Za osebne težave so lahko krivci znani ali pa ne, lahko gre za trajno nagnjenje ali pa za začasno slabost, kriv je lahko splet okoliščin ali pa bolezensko stanje. Vendar pa osebna odgovornost ostaja. Poglejmo zakaj.

Recimo, da je razlog, da nekdo štiriurno delo opravlja osem ur, v težavah, ki so last posameznika. Možnost ima, da te težave reši, da bo lahko bolj uspešen, toliko uspešen, da bo delo opravil v optimalnih štirih urah, kot se od njega po

službeni dolžnosti pričakuje. To pomeni, da si vzame dopust, opusti škodljive navade, spremeni življenjski slog, če je potrebno, poišče strokovno pomoč, poišče podporo v zasebnem življenju, okrepi socialne stike, opusti slabo družbo, se disciplinira, si omisli konjičke, ki ga bodo navdihovali, počne stvari, ki mu dajejo voljo. Do družbe, do življenja, do matere narave in očeta stvarnika, do bližnjih, pa tudi do sebe je pošteno edino in samo eno: torej, da poišče pomoč za svoje težave in razreši, kar se pač razrešiti da.

Namesto tega pa se v resnici dogajajo drugačni scenariji. Nekdo, ki zaradi svojih težav štiriurno delo opravlja osem ur, se na primer ujame v začaran krog. Kako? Zaradi neuspeha se počuti krivo, krivda pa nanj deluje kakor droga. Občutek krivde ga žene, da dela več in bolj, v upanju, da ga bo dokončano delo odrešilo. Ker ga ne, si ne more dovoliti, da bi si smel odpočiti in nabrati novih moči. Pojavi se nervoza, mrzličnost, pretiravanje, nemoč. Vendar, od zunaj gledano, je priden, marljiv, zagnan, včasih malo preveč, ima sicer svoj prav, vendar obvlada situacijo. Pravi Slovenec!

Pogost pa je še drug primer. Nekdo, ki štiriurno delo opravlja osem ur in to zgolj zaradi svojih osebnih razlogov, svojo neučinkovitost obrne sebi v prid. Začne simulirati, in sicer na tak način, da izpade hkrati žrtev in hkrati heroj. Naštevajo argumente, ki dokazujejo, da je dal od sebe več kot je dolžan. Zgovarja se na bolezen,

starost, težaško delo, neznosne okoliščine, politične razmere, slabo vreme, nenaklonjenost višjih sil, slabo karmo in podobno. Obnaša se kot nepogrešljiv, ve vse, a hkrati zna pokazati, kako je delo neznosno in so okoliščine vedno nemogoče, zna najti iglo v senu in iz muhe naredi slona, specializiran je za iskanje grešnih kozlov, kritiziranje boljših in uspešnejših. Ob njem dobi človek občutek, da je res tvegaval življenje in žrtvoval sebe celega, da je štiriurno delo opravil v pičlih osmih urah. Glede plače je mnenja, da – tudi če bi se potrudil – ne zmore delati tako slabo, kot je slabo plačan.

Poglejmo še enkrat, kako od daleč izgleda situacija. Dva zaposlena, ki morata opraviti štiriurno delo. Prvi ga konča v dveh urah, drugi pa se z njim ukvarja ves osemurni delovnik. Prvi si privoščijo osem ur sproščenega bivanja, drugi pa je v polnem pogonu ves delovnik. Običajna reakcija nadrejenega: prvemu bo naložil še več dela, drugemu pa predlagal povišico. Pravilna reakcija: prvemu naložiti več dela in mu povečati plačo, drugemu naložiti več dela ali mu plačo zmanjšati.

Epilog: Kriza ni, ker ni denarja, ampak, ker ni (osebne) poštenosti. Poštenost ne pomeni, da se človek žrtvuje za prazen nič, ampak da pričakuje boljše plačilo nekje drugje in kdaj drugič. Osebna poštenost pomeni na življenje gledati kot na ugodno posojilo z nizko obrestno mero. Verjeti v Boga, ki poplača tiste, ki ga iščejo, pa sploh olajša, da se človek vsakič znova zmore odločiti biti pošten.

dr. Daniel Brkič,
evangelijski duhovnik iz Novega mesta, superintendent Evangelijske Cerkve v Sloveniji in profesor na protestantski Teološki fakulteti

Postulat
krščanstva je
ljubezen

Med kristjanom in brezbožnikom, ali pa hindujcem, ni nobene vidne razlike na tem svetu. Oba se rodita, oba bolijo zobje, oba zbolevata za rakom, oba zgubita zaposlitev in delata izpite v šoli, oba služita denar, oba sta lahko invalida zaradi prometne nesreče, oba imata lahko sladkorno bolezen, trpita in umreta; s tem, da ima lahko brezbožnik celo večji uspeh in lepše življenje. Drugačno tolmačenje se ne ujema z Evangelijem. Je sprenevedanje in ukana. Je fanatizem, ne pa vera. Še več, je krivoverje. Kaj pa drži? Drži samo eno. Pri tem se strinjam z enim največjih teologov, znanim Karlom Barthom, ki je, ko so ga vprašali, kaj je najgloblja resnica krščanstva, brez obotavljanja odgovoril: »Da moj Jezus ljubi me, vem iz svoje Biblije! In to mi je dovolj!« Eden največjih genijev krščanstva je torej ponovil znano

krščansko otroško pesmico, ki jo pojejo otroci z mamami in pri verouku. Zakaj se potem tako ponašamo in si hočemo to ljubezen prislužiti, da bi je bili vredni? Zakaj nam jo je tako težko sprejeti kot dar?

Že dlje časa se ubadam z vprašanjem: »Jezus, sprašujem se, kje si?« A iz evangelija zvem, da je on s potepuškim sinom, ki odhaja od doma in zapravi vse premoženje. Da visi med obsojenima zločincema. Da je vedno pri siromašnih in nikoli pri ponosnih, ki zaupajo vase. Da se sitih in samopravičnih izogiba, lačnim in ponižnim pa služi. Da tiste, ki vzdržujejo predpise, obsoja, tistim grešnikom, ki iščejo milost, pa odpušča. Da se sklanja k bolnim, trpečim in zavrženim, da na njih razlije svoje sočutje in upanje. Zato je redkokdaj v cerkvi. Zakaj? Ker je evangeljski Jezus samo tam, kjer Boga oznanjajo in ponujajo nekonvencionalno, s srcem.

Samo srce lahko veruje, da ni greha, ki bi bil prevelik za Božjo ljubezen. Bog nima niti prilike greha videti, ker ne vidi drugega, razen lastno odpuščanje v Kristusu, kajti vse je odkupljeno v njem. Zato moramo vse gledati in ocenjevati samo v Kristusu, ki je Alfa in Omega. Zato kristjani zaradi Kristusa Sveto pismo beremo in razumemo drugače kot judje. Celotopisemsko vrstico, ki pravi, da tistim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, razumemo povsem drugače. Patrist Avgustin je rekel, da je v besedico »vse« vključen celo greh, ki lahko pripomore k dobremu. Zato je že zgodnji pridigar Ciril

Jeruzalemski vzkliknil: »O, srečen greh, kako velikega Odrešenika si nam dal! « Kajti če smo greh naredili in nam je zaradi greha žal, greh ni več greh, ampak nas je prav greh pripeljal k Bogu. Kajti ni greha, ki bi bil prevelik za Božjo ljubezen. Jezusov Bog nove zaveze ne govori o morali, ampak o milosti, kajti morala se je brez milosti izkazala mrtva. Za Jezusa je farizejstvo najbolj smešna in najbolj brezbožna religija na svetu. Je največja prepreka krščanstvu; ne pa poganstvo, ateizem, islam, budizem, hinduizem, New Age in duhovne alternative ..., ker farizejstvo uničuje od znotraj. Jezus vseskozi svari pred tistimi, ki zaupajo vase in se delajo za pravične. Opozarja, naj se varujemo tistih, ki zapeljujejo s svojo zunanostjo, s posebnim obnašanjem in z leporečjem, ker gre pri tem za gledališke igre svetohlinske pobožnosti. Krščanstvo pa niso interesi, ampak iskreno bogoljubje in človekoljubje.

Bog ni navdušenje, ampak stvarnost. Zato kristjan kljub vsemu vztraja v vsem. Niti sam ne ve, zakaj. To je skrivnost vere. Že se odloči in reče: »Ne bom več!«, ampak ga spet nekaj privleče; še bolj kot prej. To je skrivnost vere.

Krščanstvo se bistveno razlikuje od drugih religij, ker verjame v človeka, kateregakoli in kakršnegakoli. Verjame, da je Božji program človek. Jezus sam po sebi je za vse človeštvo najboljši model človeka. V krščanstvu ni relativizacije niti bagatelizacije, ker Jezus prekaša vse sisteme, predpise, postave, filozofije in

religijo sólo. Če krščanstvo kogarkoli onemogoča, je v krščanstvu opravičeno vse to dati pod vprašaj, samo da se reši človek. Jezus vedno rešuje človeka, ne pa postave, zato se vedno sklanja k človeku. Zato je pravi Bogoljub vedno tudi človekoljub. Človeka ne moreš ločiti od Boga.

Biblični Bog ne povzroča travm in frustracij. Ne žali in ne ponižuje človeškega dostojanstva. Njegov evangelij je terapevtski. Vsakega posameznika ljubi z isto ljubeznijo. Ni obremenjen s človekovo preteklostjo. Zato nad njegovo naklonjenostjo do človeka ne sme imeti nihče monopola. Samo takšno krščanstvo, ki človeka ščiti in ga osvobaja, je verodostojno.

Postulat krščanstva je ljubezen, ker za krščanskega Boga ni nobena cena previsoka, samo da reši človeka. Iniciativa odrešenja je vedno na Božji strani. Ne omejuje se le na določene ljudi, ampak je z vsemi, ki jih sreča. Tudi če so neopazni (kot žena, ki krvavi in se pritihotapi k njemu), ali pa se skrivajo pred javnostjo (kot Nikodem) in so mu navrženi kot grešniki (kot prešušnica, ki naj bi jo kamnali). Ogovori cestnarja Zaheja, tujo in grešno ženo Samarijanko ob vodnjaku, gobave, slepe, hrome.

Človekov Stvarnik ima v središču človeka, navkljub tveganju in težavam, ki mu jih povzročajo ljudje, ki imajo v sebi dvolični duh farizejev in pismoukov, s katerim ocenjujejo po dveh kriterijih: po enem, ki velja za njih, in po drugem, ki velja za

druge. Na človeka gledajo zgolj skozi prizmo svojih predpisov in njim lastne tradicije, krščanski Bog pa skozi ljubezen. V Jezusovi pastoralni imajo tako posebne ugodnosti prav grešniki, kajti Bog daje vedno možnosti za spremembo.

Za Jezusa ni nobeno srečanje s človekom nepomembno in površinsko. Materam z otroki ne reče: »Pridite jutri! Zdaj vas ne morem sprejeti, ker sem utrujen.« Zaheju, ki se je skrila med listje smokve, ne reče: »Nekega dne se bom oglasil pri tebi.« Človeku s suho roko ne pove: »Jutri te bom ozdravil, ker je danes sobota.« Nikodemu, ki pride nenapovedan ponoči, ne pravi: »Zdaj moram spati.« Ženi, ki so jo zasačili v prešuštvu, pa ne začne pridigati in ji očitati, zakaj si je to dopustila, ampak jo začne hrabriti in motivirati za nov način življenja. Ženi, ki je krvavela, ne reče: »Zgini mi spred oči in se me ne dotikaj!« Reče ji: »Hči, pojdi v miru, tvoja vera te je rešila.« Navkljub vsem bolečinam, ki jih je imel na križu, čeprav so ga učenci zapustili, še vedno misli na človeka in poskrbi za prihodnost

svoje matere, ko jo z zaupanjem izroči v Janezovo oskrbo. Dvomljivi Tomaž mu ni v pohujšanje, ampak ga prijazno povabi v novo skupnost z njim in izkustvo vere. Petru ne očita zatajitve, ampak mu milo in z zaupanjem pove: »Peter, ali me ljubiš? Pasi moje ovce.«

Jezusu je rutina tuja. Vsakemu posebej se posveti in ga dviguje iz njegove neljudskosti in grešnosti k spreobrnjenju. Za Jezusa je človek bitje, v katerega je njegov Oče zaljubljen.

Če Cerkev v svojem zgrešenem konceptu naglaša samo angelsko svetost in čistost ter namesto ljubezni vztraja pri nevzdržni in rigorozni spokorniški držbi, ki je normalen človek sploh ne more izpolniti, potem to ni več krščanska Cerkev. Če pa se poudarja ljubezen Križanega, pa stoji izza tega evangeljski koncept odrešenja po milosti, kajti krščanski Bog je toliko drugačen od drugih bogov zato, ker je tudi njegova ljubezen drugačna. Ne odrešuje nas križ Jezusa Kristusa, ampak ljubezen Križanega na križu.

dr. Daniel Brkič

Prava ljubezen je nesrečna, če ve, da je kdo nesrečen

Danes nam bolj kot kdajkoli manjka zavest, kaj je pravi smisel življenja. Večina doživlja občutek notranje praznine, eksistencialni vakuum: biti sprejet in biti ljubljen. Kaj pa je najbolj dramatičen in ekstremen beg, ki kaže ta primanjkljaj? Samomor. Samomor je dokaz, da človek več ne želi biti v igri. Ta suicidnost je sodobna bolezen našega časa; totalna apatičnost, melanholičnost in nihilizem.

Pri tem Cerkev ne bi smela zatajiti. Ljudem, ki se tako in tako počutijo nikakršni, ki zgubljajo upanje, mora Cerkev, če je res Kristusova, ponuditi Božjo ljubezen, ne pa rigoroznega legalizma. Če drugi vzgojitelji odpovedujejo, mora biti Cerkev vzgojitelj družbe, ne pa povzročiteljica škandalov. Človeku postmodernistične družbe mora Cerkev govoriti, kot je zapisal Bernard iz Clairvaua, da je velika svoboda biti pred Bogom takšen kot sem: **»Nič sem, ampak sem tvoj!«** (Nihil sum, sed tuus sum!) Človeku mora govoriti zoper greh, vendar tudi to, da je tisti, ki ubije samega sebe,

veliko na slabšem kot tisti, ki ubije drugega. Kajti če človek ubije drugega človeka, se za svoje dejanje lahko spokori, če pa naredi samomor, pa te možnosti nima.

Na vsa takšna vprašanja nam lahko odgovori samo Božja ljubezen. Ljubiti Boga ni nekaj abstraktnega, kajti ljubiti Boga pomeni ljubiti Boga kot osebo, pri čemer nastane odnos. Navsezadnje je tudi krščanski Bog občestvo oseb, sveta Trojica: Oče, Sin in Sveti Duh. Bog se ponuja kot oseba. **Krščanstvo je edina** religija, ki ne temelji na dogmi, ampak na osebi: Jezus je slika nevidnega Boga. Bog, ki je ljubezen, v Jezusu postaja za nas vidna oseba.

Zato živeti (bivati) pomeni več kot samo obstajati. Biti – to je odnos. Človek ne bi bil človek, če ne bi bil bogopodoben (ustvarjen po Božji podobi), kar spet pomeni, da je od vsega ustvarjenega edino človek – kot oseba – bitje odnosov. Ravno odnosi človeka očlovečijo, da je lahko oseba. Ljubezen in oseba sta nerazdružljiva pojma. Ljubezni ni brez osebe, osebo pa lahko definiramo edino s pomočjo ljubezni. Tako je Bog ljubezni navzoč v svetu po človeku, po svoji sliki. Zato Heinrich Böll ugotavlja, da je **pravzaprav človek dokaz, da Bog je.**

Človeško življenje ima smisel samo v ljubezni do druge osebe, kajti ljubezen do sebe je potrebna, vendar če ostane le pri tem, ni zdrava. Sam s sabo ne moreš imeti odnosa. **Človek je človek samo, če ljubi drugega in je sam ljubljen od**

drugega. Tako bivajo tudi Božje osebe znotraj svete Trojice: Oče, Sin in Sveti Duh. V trenutku, ko bi ljubezen med njimi prenehala krožiti in se podarjati, bi Bog prenehal obstajati. Prava ljubezen je prežemanje. Je odprtost in podarjanje. Ljubezen gre drugemu v objem, v srečanje. Želi drugemu dobro. Prava **ljubezen je nesrečna, če ve, da je kdo nesrečen.**

Pravilo krščanske etike je: »Ne sodi!« Soditi pomeni ljudi grupirati na takšne in drugačne, na svete in grešne, zaslužne in nezaslužne, na Srbe in Slovence, na črnce in belce, na rimokatoličane in protestante, na leve in desne ... Bog tega ne dela. On do konca veruje v najboljše v nas. Zato je vesela novica evangelija, da je Bog bližji grešnikom kot pa svetim. Zakaj? Ker ne mara duhovnega ponosa, ki vodi v samopravičnost.

Jezus umira med dvema razbojnikoma, med dvema zločincema, grešnikoma. On ne umira med dvema pravičnima, ali pa med enim pravičnim in enim grešnim. Ta dva smo mi vsi. Vsi smo zgrešili z največjim grehom, z izdajo ljubezni. Kajti greh je vse, kar je proti ljubezni.

Tako smo vedno pred odločitvijo, da se opredelimo. V celem Svetem pismu imamo vedno dvojico, par: Kajn in Abel, Abraham in Lot, Ezav in Jakob, Mojzes in faraon, David in Savel, mlajši in starejši brat, blagoslovljeni in prekleti, desna in leva stran, ovce in kozli, bogatin in Lazar, Marija in Marta, farizej Simon in grešnica,

ozka in široka pot, luč in tema, nebesa in pekel ... Sami pari, same odločitve.

Desni in levi razbojnik. Resnica je, da uživa boljši položaj in ugodnost skesani desni razbojnik ob Jezusovem križu kot pa tisti, ki sedi na Jezusovi desni strani v njegovi slavi. **Kajti Bog je bližji grešnikom** kot pa svetim. Zato Cerkev ne sme govoriti predvsem o morali, ampak o milosti. O morali lahko govorijo tudi druge ustanove, o milosti pa lahko govori samo Cerkev. Kako je to mogoče, da je Bog bližji grešnikom kot pa svetim?

Prebral sem zanimivo zgodbo, ki govori o tem: Sveti Bog, ki prebiva v svetih nebesih, drži vsakega človeka privezanega na tanko vrv ljubezni. Ko človek zgreši, se ta vrv prekine. Toda Bog vrv ponovno speinja. Na kak način? Tako, da prekinjeno vrv zveže v voz. Na ta način pa postaja vrv krajša, oddaljenost med Bogom in grešnikom pa krajša. Bog nas tako vodi bliže k sebi. Kajti prava ljubezen je **nesrečna, če ve, da je kdo nesrečen.**

Jezusov evangelij je terapevtski. Bog nas je ustvaril iz ljubezni, ne iz potrebe. Mi nismo bili ustvarjeni zato, da bi ljubili Boga, ampak da bi Bog ljubil nas. On nas je prvi vzljubil, ko smo bili še grešniki. Če se nas Bog ne bi usmilil, bi ostal sam v raju. Zato je Bog nekako bliže grešnikom kot pa svetim, kajti svetih sploh ni.

Jezusov Bog nikogar ne pušča »na cedilu«. Kristus je »človek za druge«. Zato je krščanska Cerkev samo tista, ki je za človeka, ne pa proti človeku. Jezusov

Bog je zaposlen s človekom in vanj (noro) zaljubljen. Vse drugo je popačen lik Boga, ki ni Bog evangelija, ampak smešna in hkrati grozljiva karikatura, od katere ljudje bežijo. Jezus nam zato predstavlja Boga, ki je Oče. Kakšnega Boga pa predstavlja Cerkev?

Pomembno je, za kaj se človek odloči. Človek ima za cilj interes, Bog pa resnico. Tudi Cerkev ne bi smela nikoli imeti za cilj interesa, ampak resnico. Resnica pa je, da nas Bog ljubi, kajti prava ljubezen je nesrečna, če ve, da je kdo nesrečen.

V eni Jezusovi zgodbi je živel človek, ki je imel rad samo sebe. Nič ni narobe, da je ljubil sebe, ampak je zelo narobe, ker je ljubil samo sebe! Preberimo.

»Živel je bogataš. Oblečil se je v škrlat in dragoceno tkanino ter se dan na dan sijajno gostil. Pri njegovih vratih pa je ležal revež, ki mu je bilo ime Lazar in je imel polno ran po telesu. Rad bi se najedel drobtinic, ki so padale z bogataševe mize, in celo psi so prihajali

in lizali njegove rane. Revež je umrl, in angeli so ga odnesli v Abrahamovo naročje. Tudi bogataš je umrl in bil pokopan. In ko je v podzemlju trpel muke, je povzdignil oči in od daleč videl Abrahama in Lazarja v njegovem naročju. Zaklical je: »Oče Abra-ham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in mi ohladi jezik, kajti trpim v tem plamenu.« Abraham mu je rekel: »Otrok, spomni se, da si v življenju dobil svoje dobro, Lazar pa prav tako húdo; zdaj je on tukaj potolažen, ti pa trpiš. Vrh tega je med nami in vami velik prepad, tako da tisti, ki bi hoteli od tod priti k vam, ne morejo, pa tudi od tam se ne da priti k nam.« Nato mu je bogataš rekel: »Prosim te torej, oče, da ga pošlješ v hišo mojega očeta. Imam namreč pet bratov in posvari naj jih, da tudi oni ne pridejo v ta kraj mučenja!« Abraham mu je dejal: »Imajo Mojzesa in preroke, te naj poslušajo!« Ta pa mu je odvrnil: »Ne, oče Abraham, toda če pojde kdo od mrtvih k njim, se bodo spreobrnil.« On pa mu je dejal: »Če ne poslušajo Mojzesa in

prerokov, se ne bodo dali prepričati, četudi kdo vstane od mrtvih.« (Lk 16,19-31)

Jezus ne reče, da je bogataš naredil kak strašen greh, ali pa da je živel v grehu. Nikogar ni ubil, ni lagal, ni prešuštoval, ni kradel, a vseeno je končal v peklju. **Njegov greh je bi, da je živel samo zase.** To je razlog, da je bil obsojen. Nič ni narobe ljubiti samega sebe, ampak zelo narobe je ljubiti samo sebe in živeti samo zase.

Jezusova zgodba opiše bogataša v vsej nadutosti in sebičnosti. To se vidi iz dejstva, da celo po smrti, v kraju trpljenja, še vedno misli, da ima nadvlado, saj zapoveduje: »Pošlji Lazarja, naj pomoči konec svojega prsta v vodo in mi ohladi jezik, kajti trpim v tem plamenu ...« Še vedno ne dojame, da zemeljske stvari in oblasti več ne veljajo. Živel je v prazno. Ljubil je samo sebe. V tem ne bi bilo nič narobe, če bi ljubil tudi svojega bližnjega. Lazar mu je bil stalno pred očmi, pred vrati. Toliko priložnosti je imel. Zdaj je pravici zadoščeno. Med obema je velik prepad. Sebični bogatin, ki ni nikoli nikomur služil in nikogar drugega ljubil, bi rad, da se spet služi njemu. Hoče hladno vodo. Tu gre najverjetneje za

Jezusovo aluzijo na Judom dobro znani apokrif Prve Henohove knjige (1. Henoh XXII,9), kjer pravi, da imajo po smrti pravični hladni izviri vode.

Poglejmo, kako je končno sebični bogatin le prišel do spoznanja, da izkaže ljubezen tudi do svojih bližnjih. Vse življenje je ljubil samo sebe – kar bi bilo prav – če bi vključil v to ljubezen še bližnje. Zdaj je to dojel, a žal, prepozno. Zdaj misli tudi na bližnje. Prosi, naj posvarijo še njegovih pet živečih bratov, da ne bi tudi oni prišli v ta kraj mučenja. Ampak spet naredi napako. Pomislil je samo na svoje najbližje. In še nekaj: spet je povzpetniški in oblastno zapoveduje, naj to stori ubogi Lazar. Še vedno se ni osvobodil občutka premoči in zapovedovanja. V celi zgodbi se stalno oglašajo, tolmači, razlaga, daje opazke, poveljuje, ukazuje. Celu očeta Abrahama hoče prekaniti. Lazar pa se ne oglasi niti enkrat, ampak je tiho. Ne pritožuje se nad težkimi okoliščinami, ki jih je moral prenašati na zemlji, niti nad krivico, katere je bil deležen. Ne naslaja se niti nad bogatinovim trpljenjem, niti mu tega ne privoščijo. Niti ne negoduje, ko mu bogatin spet poveljuje in ga pošilja na različne zadožitve. Zakaj? Zato, ker Lazar ve, kaj je karakteristika prave ljubezni.

Jezus zaključi zgodbo z vso modrostjo: Če nekdo ne ljubi in ne zmore biti človeški, čeprav ima v rokah Sveto pismo (Jezus pravi Mojzesa in preroke), medtem ko je Lazar kot njegov bližnji pred njegovimi vrati, ne pomaga, tudi če bi ga obiskali obiskovalci z drugega sveta, niti če bi se zgodil največji čudež in bi celo kdo od mrtvih vstal (v tem primeru Lazar). Še več: ne bodo ga spremenili niti plameni in strahote pekla, **kajti človeka lahko spremeni samo ljubezen.**

Jezusov nauk je jasen. Bolje je kot berač prositi košček kruha na zemlji in imeti v srcu ljubezen do bližnjega, kot pa prositi vodo v peklu. Bogatin ni bil obsojen zato, ker je bil bogat, tako kot siromašni Lazar ni bil nagrajen zato, ker je bil siromašen. Bogastvo je celo svetopisemski znak Božjega blagoslova in Božje naklonjenosti. **Temelj odrešenja je osebna vera, test tega odrešenja pa je ljubezen.** Bogataš ni doživel največje groze zato, ker mu lahko očitamo kak greh, ampak ker v ljubezen do sebe ni vključil še ljubezni do bližnjega. Resnični kristjan je človek za druge. Naj bližnji je najkrajša pot do Boga. Kdor ni srečal Boga v sočloveku, ga ne bo niti v Jezusu, kajti tudi Jezus je človek za druge. Temelj odrešenja je res osebna vera v

Jezusa, toda test našega odrešenja je ljubezen do bližnjega. To pa so nebesa. Kajti nebesa so povzetek vsega, kar nosi pečat ljubezni. **»Nebesa so odnosi na cilju ...«** (G. Greshake) Potemtakem je pekel vsak ne-odnos, kajti pekel je stanje duha, ki ne more več ljubiti. Pekel je ločenost, nebesa pa so povezanost. Pekel so ne-odnosi, nebesa pa so odnosi na cilju. Kdor ne zmore živeti skupaj, se odloča za pekel, kajti v pekel gre vsakdo sam, v nebesa pa skupaj z drugimi. Zato nas Bog za test postavlja v Cerkev, kajti ravno tako velja, da kdor ne zmore živeti v občestvu Cerkve, s svojo ločenostjo že izraža pekel na zemlji. Večno življenje je usmerjeno k občestvenosti troedinega Boga, k zedinjenju. Nebesa so **»communio Trinitatis«**, občestvo troedinega Boga. Ne pozabimo, da je Bog eden, ne biva pa sam! Iz tega trinitarnega nauka izhaja ves krščanski nauk o Bogu, Cerkvi, človeku in stvarstvu. Nebesa so **najdeni človek in najdeni Bog** (H. U. v. Balthasar). Nebesa so človek in Bog v ljubečem objemu.

Zato Jezus uči, naj ljubimo svojega bližnjega kakor samega sebe, da bomo živeli, kajti prava ljubezen je nesrečna, če ve, da je kdo nesrečen.

Ludwig Schneider

Kdo je rešil Mesijo?

Neki pajek je sprejel Besedo in je rekel: »Bodi slavljen, Gospod, Naš Bog, Stvarnik Nebes in zemlje! Nad vsem, kar si naredil, imaš pravico reči: Zelo je dobro! Vendar čemu si ustvaril nas? Za kaj smo dobri pajki? Ljudem ne dajemo hrane niti krzna. Navdajamo jih samo s strahom. Le poglej nas, z našimi dolgimi nogami in kosmatim žrelom smo videti kot strašila. In ustvaril si nas preko 30.000 vrst. Zakaj? Čemu smo na svetu?« Nato je Bog dovolil, da mu je na roki mrgolel *akawiš* – tako je Bog poimenoval pajka v hebrejskem jeziku – in rekel: »Vi pajki ste dragocenejši, kot si mislite, kajti rešili ste Mesijo!« Na to rečejo pajki: »Mi naj bi rešili Mesijo? Kako in kdaj? Ne, to ne more biti!«

Pač, rešili ste Mesijo, kajti ko je kralj Savel poskušal ubiti kralj Davida, se je ta skrnil v neko jamo ob Mrtvem morju. Pa so prišli Savlovi ljudje do En Gedija, kjer se je David skrnil. Ko so videli, da je vhod v votlino prepreden s pajčevino, so rekli: »Tu že ne more biti, sicer bi bila pajčevina raztrgana, ne cela!«, in so šli dalje. Kaj se je zgodilo? Pajek je takoj, ko je David prebežal v votlino, zapredel vhod in s tem Davida rešil pred zasledovalci.

Tako je ostal David, ki je bil iz Jesejeve rodovine, iz katere naj bi prišel tudi Izraelov Mesija, pri življenju in je posredno omogočil odrešenje vseh narodov. Ta zgodba s pajkom je vzeta iz poročila v 1. Samuelovi knjigi 24 in je bila pogosto predstavljena v judovski umetnosti.

Všeč mi je ta alegorija, ker se Mesija ni pustil rešiti s pomočjo ponosnega leva, ampak zaničevanega pajka. Tako ima Bog za vsakega od nas neko nalogo, ki je ne more opraviti noben drug. Mnogi pa mislijo, da so ničvredni za Božje kraljestvo in zato ne naredijo zanj nič. Res je, stkati pajkovo mrežo se ne da primerjati z osvojitvijo sveta Aleksandra Velikega niti ne z Elijevim ognjem z neba. In vendar je pajek ob pravem času napravil natanko to, kar je bil kot pajek sposoben narediti.

V Božjem kraljestvu ni nepomembnih nalog. V Božjem kraljestvu tudi ni klišejev. Vse v Božjem kraljestvu je ročno delo, individualno delovanje Svetega duha. Vsak človek ima kakšen talent, s čimer pripomore k zidavi Božjega kraljestva. Ni mu treba biti lep kot pav ali velik kot slon. Pajek se počuti ostuden in majhen, pa vendar opravi – kot v tej zgodbi – doprinos k zgodovini odrešenja. Kadar smo v nekem delu, pogosto ne vemo, čemu je to dobro. To človek izve šele pozneje ali celo šele v večnosti.

Ne smemo se primerjati z drugimi »živalmi«, saj to ustvari kompleks manj-

vrednosti in nas blokira pri izvedbi naše naloge. Če smo pajki, veselo napravimo svoje delo kot pajki. Če smo vrana, potem se Bog poveleča z vranami. Če smo osel in ne dirkalni konj, nas Gospod pelje v Jeruzalem, a ne pozabimo: ljudstvo mora vzklikati Kristusu, ne nam.

Kdo si ne bi sedaj želel biti pajek? Ne sekiraj se, če te ljudje ne marajo, preprosto delaj, kar ti je naložil Bog.

Prevod: Vida Derganc
Izrael danes (Israel Heute), april 2012

Jill Savage

Navajenost

Nedavna raziskava, ki jo je naredil raziskovalec zakonov Paul Amato, je pokazala, da več kot 60 odstotkov ločitev v ZDA izvira iz zakonov, v katerih je zelo malo konfliktov. V teh zakonih ni zlorabljanja, zasvojenosti, nezvestobe ali pa finančnih problemov. Po besedah Heidi Stevens (časnik Chicago Tribune), se te ločitve zgodijo zaradi »počasnega drsenja proti skupnosti, v kateri zakonca postaneta drug drugemu tujca. V bistvu prenehata z medsebojnim izkazovanjem pozornosti.«

Mark pravi ...

Po 28 letih zakona imava z Jill določene vsakdanje navade. Vem, da bo Jill vsako jutro telovadila. Vem, da vsak dan rada spije skodelico čaja. Vem tudi, da bo vsak večer v postelji prebrala nekaj poglavij knjige, preden bo ugasnila luč in se obrnila na svojo stran postelje.

Jill pravi ...

Vem, da Mark vsako jutro najprej odide do lončka za kavo. Lahko tudi začutim, kdaj je preobremenjen s obveznostmi. Vem tudi to, da vsak večer reče, da bo bral v postelji, vendar običajno zaspi še preden prebere eno stran knjige.

Mark pravi ...

Dnevne navade nama dajejo varnost, vendar hkrati delajo najin odnos precej predvidljiv in celo dolgočasen.

Jill pravi ...

Če na to nismo pozorni, bomo enostavno »mirovali« v tej navajenosti. Vemo, kaj bo druga oseba rekla ali naredila, zato se na to zanašamo. In brez, da bi se tega zavedali, sveta več ne »raziskujemo« skupaj.

Mark pravi ...

Sem pustolovec, Jill pa je zelo srečna v varnem in predvidljivem okolju. Kaj naj par naredi, kadar sta na različnih straneh?

Jill pravi ...

Oba sva spoznala, kako zelo pomembno je, da vedno izbereva sredino. Mark se je naučil ceniti dom in preživljanje časa v dvoje. Jaz pa sem postala malo bolj pustolovska.

Mark pravi ...

Kot primer lahko navedem vožnjo z motorjem. V njej res uživam. Na začetku Jill nad tem ni bila preveč navdušena in je to sploh ni zanimalo.

Jill pravi ...

Vožnja po mestu ali avtocesti mi ni všeč, naučila pa sem se uživati v vožnji z motorjem po podeželju.

Mark pravi ...

Torej, na nekaterih vožnjah po podeželju tvegava, zato da bi »spremenila stvari« v najinem zakonu. Skupaj raziskujeva nove aktivnosti z namenom, da se izogneva skupnosti, v kateri sta partnerja samo še tujca.

Jill pravi ...

Vsak zakon potrebuje »novosti«, ki poskrbijo za svež odnos, ki se razvija. Letih ni potrebno plačati ... Te novosti so lahko: sprememba neke navade ali rutine, nov hobi ali pa preobrat v tem, kako delate določene stvari.

Mark pravi ...

Nek par, ki ga poznavam, se je odločil, da dvakrat na teden zvečer ne bo gledal televizije, namesto tega skupaj igrata družabne igre. Drug par je začel s skupnim pripravljanjem večerje in preizkušanjem novih receptov dvakrat ali trikrat na teden. Druga dva prijatelja pa sta se skupaj začela ukvarjati z vinogradništvom.

Pravzaprav ni pomembno, kaj delata, bolj pomembno je, da oba delata skupaj! To je način, da investiramo v naš zakon, poglobljamo intimnost in se izogibamo navajenemu, dolgočasnemu odnosu.

Kaj pa vi? Ali ste poskusili »spremeniti stvari« v vašem zakonu?

Prevod: Ema Vitek

<http://www.crosswalk.com/>

Robert Kiyosaki

Nad Niagarskimi slapovi

Nekega dne se je pri Niagarskih slapovih pojavil možakar s kolesom. Okrog njega se je zbrala skupina radovednežev. »S kolesom se bom zapeljal čez slapove po jekleni vrvi, ki je napeta od brega do brega,« je oznanil.

Množica je osupnila.

»To je nevarno!« je vzkliknila mlada ženska.

»Prosim, nikar ne tvegaj življenja!« je moledovala druga.

»Nor si,« je pripomnil starejši moški, »ubil se boš!«

»Vem, da zmorem,« je rekel možakar in zlezal na kolo. Počasi se je odpeljal po jekleni vrvi; nihal je v zraku visoko nad razpenjeno vodo. Samo napačen gib in konec bi bilo z njim. Množica je zadrževala dih. Kolesar je prišel na drugo stran, obrnil kolo in se po jeklenici pripeljal nazaj. Ko je znova stal na trdnih tleh, je množica okrog njega začela vzklikati: »Vedeli smo, da ti bo uspelo! Zaupali smo vate!«

»Bi radi, da se še enkrat popeljem čez prepad?« jih je vprašal možakar, ves nasmejan.

»Seveda,« so odvrnili opazovalci, »zaupamo ti.«

»Prav, če je tako, pa sprašujem, ali bi šel kdo z menoj?«

Množica je nenadoma obmolnila. Nekaj ljudi je odšlo. Potem se je zaslišal glasek: »Jaz grem s tabo.«

Ljudje so zavzdihnili od presenečenja, ko se je prikazala deklica. Ko je zlezla v košaro, pritrjeno na kolo, so se nekateri razrezili. »Kako si drzneš ogroziti njeno življenje?« se je oglasil nekdo.

»Poklical bom policijo,« je rekel drugi.

Možakar in deklica sta se na kolesu počasi odpeljala čez slapove. Množica si ni upala niti dihati, oddahnili so si šele, ko so videli, da sta srečno prišla na nasprotni breg. Tam sta obrnila in se vrnila. Množica ju je pozdravila z glasnim navdušenjem. Dekletu so čestitali.

»Od kod tolikšen pogum?« je zanimalo neko gospo.

»Te ni bilo strah?« je vprašal nekdo drug.

»Ne,« je odvrnila deklica.

»Zakaj ne?«

»Zato, ker je ta mož s kolesom moj oče,« jim je povedala. »Ne samo da verjamem vanj – zaupam mu svoje življenje.«

Vsi poznamo ljudi, ki so verni, nimajo pa nobenega pravega zaupanja v Boga. Morda je to razlog, zakaj toliko ljudi vztraja v dolgočasni, pičlo plačani službi, v slabi družbi, ponesrečenem zakonu ali onesnaženem okolju. Marsikdo bi rad v nebesa, ne želi pa umreti. Številni se raje oklepajo znanega, kot da bi tvegali in zaupali Bogu, da jih pripelje na cilj. Veliko jih veruje, le malo jih zaupa!

odlomek iz knjige *Bogati brat, bogata sestra*, Robert Kiyosaki, str. 239, 240, 241

Izbrani citati angleškega pisatelja in teologa

C. S. Lewisa

*Krščanstvo, če lažnivo, nima pomena, in če resnično, je izrednega pomena.
Edino, kar ne more biti, je srednjega pomena.*

*Bog nam ne more dati sreče in miru ločeno od sebe, ker ju tam ni. Takšna stvar
ne obstaja.*

*Človek ne more nič bolj zmanjšati Božje slave s tem, da Boga noče častiti, kot
lahko norec ugasne sonce s čečkanjem besede »tema« na zidove svoje celice.*

*Pogum ni samo ena od kreposti, ampak oblika vsake kreposti v točki njenega
preizkusa.*

Nikdar nisi prestar, da bi si postavil nov cilj ali sanjal nove sanje.

Prevod: Lina Polenšek

<http://www.goodreads.com/>

Marija Barborič

Nevarnost odpuščanja brez kesanja

Pred nekaj meseci sem orisala Jezusovo priliko o izgubljenem sinu in kako Jezus v tej priliki poudarja, da je izgubljeni sin **šel vase** tam, kjer je bil, daleč od doma. **Šel vase** označuje spoznanje o tem, da je umiral, dobesedno, da je propadal, da se je pogubljal, da je bil odtujen od Očeta. To spoznanje je bilo že prvi korak nazaj k Očetu. Domov se je vračal skesan, z bolečino v srcu, ker je vedel, koliko bolečine in trpljenja je s svojim dejanjem povzročil očetu in domačim. Hkrati ga je gnala srčna želja, da bi bil doma sprejet še enkrat, pa če tudi le kot najemnik.

Zakaj je Jezus tako poudaril to notranjo držo? Ker je vedel, kako nevarno je odpuščanje brez kesanja. Da bomo lažje razumeli, si poglejmo za primer Davida.

Katera je bila največja napaka, ki jo je storil David? Vem, da boste rekli, da je to bilo prešuštvovanje z Batšebo. To je bila res velika napaka, vendar je naredil še večjo napako, ko je svojemu sinu Absalomu odpustil brez kesanja. Zato si poglejmo, kako nevarno je odpuščati brez kesanja.

»Potem je kralj rekel Joabu: 'Velja. Storil bom to. Pojdi in pripelji mladeniča Absaloma nazaj!' ... Potem se je Joab vzdignil in šel v Gešur ter pripeljal Absaloma v Jeruzalem. Kralj je rekel: 'Naj se umakne v svojo hišo, mojega obličja pa ne sme videti.' Absalom se je umaknil v svojo hišo, kraljevega obličja pa ni videl ... Tako je Absalom prebival v Jeruzalemu dve leti, ne da bi videl kraljevo obličje. Tedaj je Absalom poslal sle k Joabu, da bi ga poslal h kralju, pa ni hotel priti k njemu. Poslal je še drugič, pa ni hotel priti. Tedaj je rekel svojim hlapcem: 'Vidite, Joabova njiva je poleg moje; ječmen ima tam. Pojdite in jo zažgite z ognjem!' In Absalomovi hlapci so zažgali njivo z ognjem. Tedaj je Joab vstal, prišel k Absalomu v hišo in mu rekel: 'Zakaj so tvoji hlapci zažgali mojo njivo z ognjem?' Absalom je rekel Joabu: 'Glej, poslal sem ti sporočilo: >Pridi k meni, da te pošljem h kralju z besedami: Čemu sem prišel iz Gešurja? Boljše bi bilo zame, da bi bil še tam. Zdaj pa bi hotel videti kraljevo obličje, in če je krivda na meni, naj me usmrti.<' Joab je torej šel h kralju in mu to povedal. In poklical je Absaloma. Prišel je h kralju in se pred njim poklonil z obrazom do zemlje. In kralj je poljubil Absaloma.« 2 Sam 14,21.23-24.28-33

Ko je Absalom zvedel, kaj je njegov polbrat Amnon storil njegovi sestri Tamari, da jo je onečastil, posilil, je Amnona zasovražil in iskal priložnost, da se mu maščuje, še posebno ker je videl, da Amnona kralj ni kaznoval. David se je res razsrdil, vendar sinu Amnonu ni storil

nič, ker ga je ljubil in ker je bil njegov prvorojenec. Od tistega dne pa je bila v srcu Absaloma ena sama misel, maščevanje. To sovraštvo in misel na maščevanje je razjedalo njegovo srce. Ko so že vsi mislili, da se je Absalom pomiril, je izkoristil priliko in ubil Amnona. Ko se je njegovo dejanje razkrilo, je pobegnil v Gešur in tam živel kot begunec ali izobčenec tri leta in čakal priliko, da se njegov oče David potolaži in pomiri. Po treh letih se je po posredovanju vojskovodje Joaba vrnil v domači kraj, svojo hišo, vendar ni smel videti svojega očeta Davida. Po dveh letih znova pokliče Joaba in ker ni hotel priti, ga je prisilil in ga poslal k Davidu, da znova posreduje zanj. Joab, pod prisilo posreduje in David se je temu posredovanju uklonil. Dal je poklicati Absaloma in brez da bi ga Absalom prosil odpuščanja, mu je odpustil. V znak, da mu odpušča in sprejema, ga je David objel in tudi poljubil. *»In kralj je poljubil Absaloma.« (v. 33)*

Kaj pa Absalom? Davidu, za katerega verjamem, da je bil iskren, se še sanjalo ni, kako hudo napako je napravil, ker se je ravnal po čustvih. Misлил je, da je sina dobil nazaj, v resnici pa ga je izgubil. Poglejmo, kaj je storil Absalom takoj zatem.

»Potem si je Absalom priskrbel voz in konje in petdeset mož, da so tekli pred njim. In Absalom je vstajal zgodaj zjutraj in se postavljaj ob poti pri vratih. Vsakogar, ki je imel pravdo in je prišel h

kralju po razsodbo, je Absalom poklical k sebi in rekel: 'Iz katerega mesta si?' Ko je rekel: 'Tvoj hlapec je iz tega in tega Izraelovega rodu,' mu je Absalom rekel: 'Glej, tvoje zadeve so dobre in pravilne, toda pri kralju ni nikogar, ki bi te poslušal.' Dalje je rekel Absalom: 'Ko bi me kdo postavil za sodnika v deželi! Vsak, ki ima pravdo ali sodbo, bi prišel k meni in bi mu prisodil pravico.' Kadar se je kateri približal, da bi padel pred njim na kolena, je iztegnil svojo roko, ga pritegnil k sebi in ga poljubil. Tako je Absalom delal z vsemi Izraelci, ki so prihajali h kralju po razsodbo. In Absalom je kradel srca Izraelovih mož.« 2 Sam 15,1-6

Pred tem smo prebrali, da je David objel in poljubil sina Absaloma. S čim pa je Absalom vrnil očetu in kralju Davidu? Z najbolj podlo stvarjo, kar jo je mogel storiti. Z zvijačo in prilizjenostjo je očetu in kralju, ki ga je z ljubeznijo sprejel, začel *kraati srca Izraelovih mož*. Može, ki so bili Davidu toliko let predani in zvesti.

Ko je ubil Amnona in pobegnil v Gešur ter tri leta živel v ujetništvu, Absalom ni delal spletk in zmede med Izraelovimi možmi, niti ko se je vrnil in dve leti živel v svoji hiši. Pet let časa je imel, ko bi lahko prišel vase, da bi se pokesal in očeta prosil odpuščanja. Pet dolgih let priložnosti. Vendar mu je sovraštvo in misel na maščevanje toliko zameglilo um in njegovo pokvarjeno srce je postalo tako trdo, da ni več prepoznal svojega stanja. Um mu je bil toliko zamegljen in izkrivljen, da je bil prepričan, da se mu

godi krivica. Poglejte, kaj pravi: *»Zdaj pa bi hotel videti kraljevo obličje, in če je krivda na meni, naj me usmrti«* (vrstica 32). Ko ga je David sprejel in v znak odpuščanja poljubil, se njegovo srce ni omeščalo, ampak je postal še trši, še bolj zvit, predrzen, pokvarjen in zahrbtn. Šele po tistem, ko ga je David sprejel in poljubil, je pokazal pravi obraz.

Kakšno zlo prinaša nezadovoljstvo, sovrašтво in maščevanje. Ni mu bilo dovolj, da se je maščeval Amnonu, po tolikih letih se je hotel maščevati še Davidu, svojemu lastnemu očetu. Davida prikazati v najslabši luči, samega sebe pa kot ljubečega in zelo sočutnega. Davida vreči s prestola, da bi se lahko sam povzpел na njegovo mesto. Ni mu bilo mar za ljudi, hlepel je le po položaju. To, kar je bilo vsa leta skrito v njegovem srcu. Zato pravi apostol Pavel v pismu Korinčanom za take, ki sami sebe priporočajo: *»Kajti preizkušen ni tisti, ki sam sebe priporoča, ampak tisti, ki ga priporoča Gospod.«* (Kor 10,18)

Vernik, ki se vrne brez kesanja in priznanja, bo kot Absalom. Prišel bo nazaj, ne da bi gradil edinost, ampak bo delal zmedo in kradel vernike iz skupnosti. Cerkev prikazati v najslabši luči, vodilne za neduhovne, brezsrčne, samega sebe pa prikazati kot zelo duhovnega, ljubečega, sočutnega, takšnega ki mu je mar za slehernega. Hkrati takšen »absalom« igra vlogo žrtve, ker mu ni dovoljeno, da bi bil to, kar trdi, da je. Vendar čas kmalu pokaže njegovo

pravo stanje srca, žal za mnoge prepozno, kot je bilo prepozno za može, ki jih je zavedel Absalom.

Za to hudo Davidovo napako je vedel tudi njegov sin Salomon, zato je v svoji dolgi molitvi ob otvoritvi templja prosil tudi za to stvar. Ker se je zavedal, koliko gorja prinese narodu, domu ali skupnosti nekdo, ki se vrne brez kesanja.

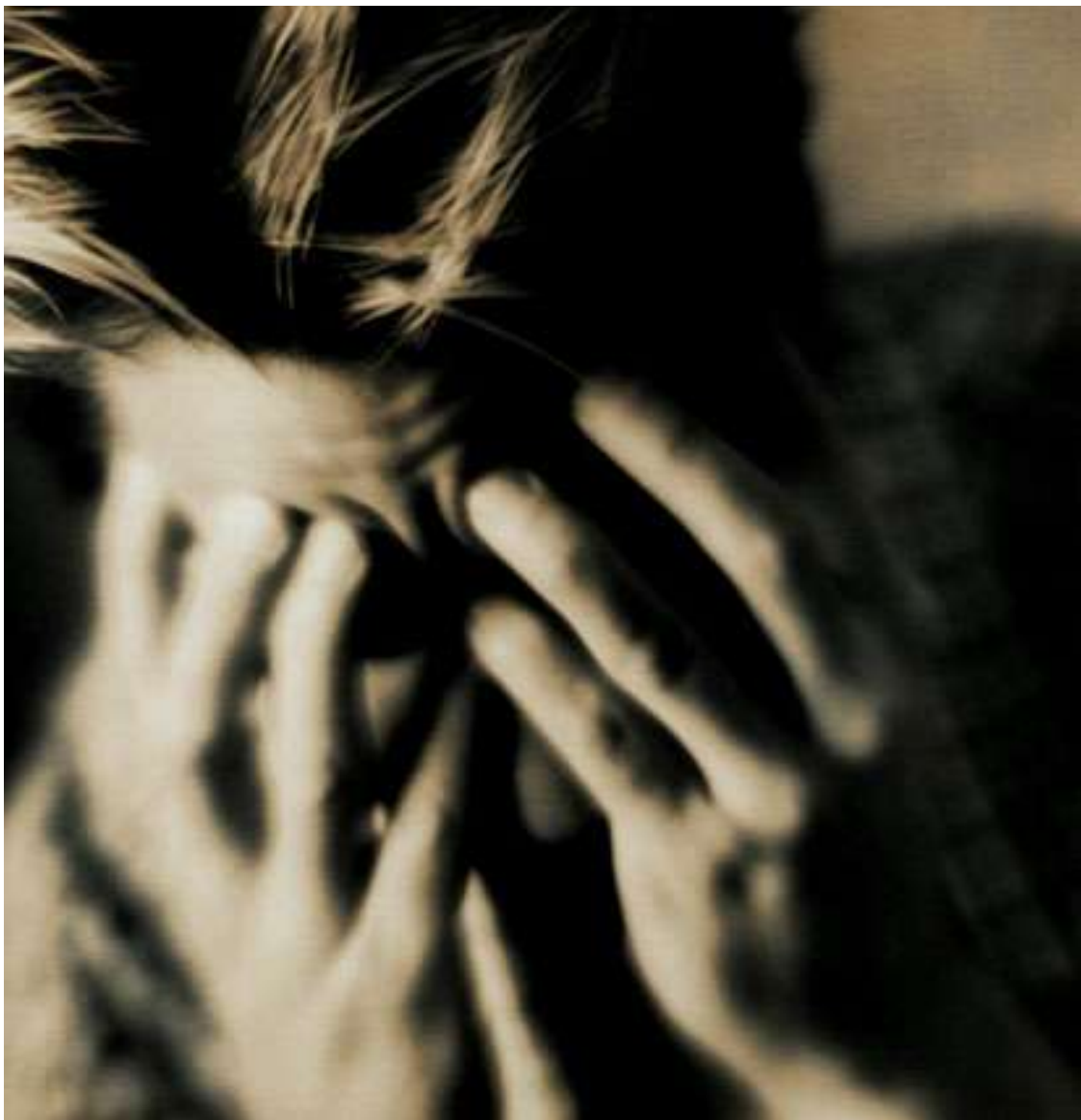
»Če se bodo pregrešili nad teboj – saj ni človeka, ki bi ne grešil – in se boš razjezil nad njimi ter jih izročil sovražniku in jih bodo zmagovalci ujete odpeljali v daljno ali bližnjo deželo, pa bodo šli vase v deželi, kjer bodo ujeti, se spreobrnili in te milo prosili v deželi svojega ujetništva in rekli: Grešili smo, delali hudo in ravnali krivično ...« (2 Krn 6,36-40)

V svojih dobrih dvajsetih letih hoje z Gospodom še nisem doživela, da bi se nekdo vrnil v skupnost tako skesan in zlomljen kot izgubljeni sin in bi bil obenem od skupnosti ignoriran ali celo zavržen. Brala pa sem kar nekaj zgodb ljudi, ki so bili sprva prepričani, da se jim godi krivica, da so drugi krivi za njihovo stanje. Ko pa jih je Bog v svoji ljubezni in usmiljenju obiskal z milostjo in svojo lučjo resnice, ki jim je pokazala pravo stanje, so *šli vase*: v mukah in solzah so priznali Bogu svojo krivdo, prosili Boga za odpuščanje, se vrnili najprej k duhovniku skupnosti, iz katere so izšli in kateri so zadali največ bolečin. Nato so prosili voditelja in tudi celo skupnost za odpuščanje, da bi dobili še eno

priložnost, da bi bili sprejeti nazaj; ne kot kakšni pridigarji, ampak da bi smeli znova biti del skupnosti.

Prosim Boga, da bi našel mnoge izgubljene sinove in hčere in jim naklonil milost, da pridejo vase, se spreobrnejo in s pravim kesanjem vrnejo v skupnost

zavedajoč se, koliko bolečine so zadali bratom in sestram, še posebno pa duhovniku. Da bi gradili edinost in bi bili blagoslov Cerkvi, tudi če bi bili najmanjši in najbolj neopazni. Kajti prišel bo dan, ko bo Bog nagradil in povzdignil tiste, ki so dovolili, da so čas in dejanja pokazali, da so vredni zaupanja.

Douglas Lambert

Božja osvobajajoča milost

Prvih 27 let svojega življenja sem bil ateist. Moj oče je prenehal z obiskovanjem Cerkve, ko sem imel 12 let, in me vzgajal v prepričanju, da ni Boga. Moja mati pa je imela v svojem otroštvu zelo slabo krščansko vzgojo, zato nisem v družini izvedel ničesar o zveličanju po Jezusu Kristusu.

Srednjo šolo sem končal leta 1982 in se počasi pripravljaj na odhod na Univerzo Bloomington v zvezni državi Indiana. Na fakulteti nisem našel ničesar, kar bi bilo v nasprotju z mojim ateističnim prepričanjem. Srečal sem se tudi z drogami in alkoholom. Življenje se mi je zdelo kot ena velika zabava brez globljega pomena. Ker sem zaradi veseljačenja pustil šolo, sem se leta 1984 vrnil domov v Terre Haute, da bi delal. Odvisnost od alkohola in drog je postala močnejša, tako pa tudi želja po tem, da bi zaključil s to bedo, ki je bila moje življenje.

Zdelo se mi je, da moje življenje nima niti namena niti smisla. V poskusu iskanja smisla sem se pridružil motorističnemu društvu Gladiatorji (z motorji sem se vozil

od svojega petega leta in sem bil vedno nekako povezan z motoristično industrijo). Klub mi je dal občutek pripadnosti, pa tudi občutek namena. Govorili so o pripadnosti in bratovščini, o stvareh, po katerih sem hrepenel.

Neke noči leta 1990, po tem, ko smo izbrali novega predsednika kluba, smo se šli zabavat v mesto Paris v zvezni državi Illinois. Sprva se je zdelo, da bo to le ena noč zabave z mojimi klubskimi brati, vendar je to postala noč, ki je ne bom nikoli pozabil. Prišli smo v bar Tap Room okrog 11.30 zvečer in se začeli veseljačiti. Ko se je noč nadaljevala, se je eden izmed bolj nasilnih bratov našega kluba, ki mu je ime Buck, začel pripravati z Velikim Frankom. Frank je bil družabnik iz motorističnega kluba po imenu Sinovi tišine. Buck je bil tisto noč na drogi metamfetamin in zato precej nasilen.

Začela sta se pretepati. Buck je bil slabši in pretep se je odločil končati tako, da je izvlekel svojo 9-milimetrsko pištolo in ustrelil Franka v roke in prsni koš. Frank je padel ob steno in izrekel svoje zadnje besede na tej zemlji: »Oooo ... Neeee.« Zagledal sem strah v Frankovih očeh, in to takšen strah, kot ga nisem videl še na nobenem človeku do tedaj. Prevzela me je misel: »Česa se je Frank tako zbal?« V tistem trenutku nisem mogel na dolgo premišljevat, saj je Buck nameril s pištolo še v nas ostale in nas vprašal, če tudi mi želimo kaj takega. Seveda je bil naš odgovor ne, zato se je Frank usedel v svoj kamion in se odpeljal. Tudi mi smo se

odpravili s svojimi motorji nazaj v hišo našega predsednika.

Klub je začel razpadati pred mojimi očmi. Bratje so začeli nositi pištole, vsak je začel skrbeti le zase ... toliko o bratovščini. Naslednjih nekaj mesecev je v mojem življenju vladal kaos. Sinovi tišine so bili jezni zaradi umora enega izmed svojih članov in so vsakemu izmed nas pripisali smrtno obsodbo. S Sinovi tišine smo sklenili dogovor in naš klub je bil razpuščen. Policija je napravila z vsakim od nas razgovor in na koncu so vložili obtožnico proti Bucku. Med vsem tem časom me je znotraj še vedno skelelo vprašanje: »Kaj je videl Frank, da je v njegovih očeh povzročilo takšen strah?«

Na tej točki je Bog poslal k meni svojo Besedo. Moj prijatelj Todd House je bil v noči umora tudi poleg. Zaradi vzgoje iz otroštva je veroval v Jezusa, čeprav je kasneje odpadel od te vere v Boga. Tudi on je videl strah v Frankovih očeh in to ga je pripeljalo nazaj k Jezusu. Todd je vedel, zakaj se je Frank bal, saj Frank ni poznal Jezusa. S temi mislimi je Todd ponovno predal svoje življenje Jezusu in začel pripovedovati o njem še meni.

Sprva nisem sprejemal stvari, ki jih je Todd govoril, vendar v obdobju šestih mesecev sem začel spoznavati resnico. Ko sem začel z branjem Svetega pisma, je Božja beseda začela uničevati laži, ki sem jih verjel celo svoje življenje. Močno sem se začel zavedati greha, v katerem sem živel. Prebral sem Deset zapovedi in

ugotovil, da sem prekršil vse. Saj je v Bibliji, v Jakobovem pismu 2,10, zapisano: »Kdor se namreč drži vse postave, krši pa eno zapoved, je kriv za kršitev vseh. Kajti tisti, ki je rekel: *Ne prešuštuj!* je rekel tudi: *Ne ubijaj!* Če torej ne prešuštujete, ubijaš pa, si postal kršilec postave.«

Bilo je dolgih šest mesecev, polnih vprašanj, odgovorov in bitk. Obdobje pa se je zaključilo 12. decembra 1990 na službeni božični zabavi, ko sem sedel za šankom s prijateljem Toddom. On ni pil, vendar jaz, kot po navadi, sem. Todd je bil zelo vztrajen v svoji želji, da bi me videl odrešenega. Medtem ko je razlagal in potrpežljivo odgovarjal na moja vprašanja, je bilo kot da bi luč švignila v moj um. Kot bi me nekaj razsvetlilo. Razumel sem, zakaj je Jezus umrl tudi zame in za moje grehe. Odzunaj sem sprejel Jezusa kot Odrešitelja in Gospoda mojega življenja. V trenutku sem bil trenzen, kljub temu, da sem prej že nekaj spil.

Tako se je začelo moje novo življenje. Resnično polno bitk, zmag in nazadovanj. Misel, da nekdo, ki sprejme Jezusa za Odrešenika, potem živi srečno do konca svojih dni, je pravljica. Bog dovoli, da se preizkušnje nadaljujejo v tvojem življenju z namenom, da se bo spremenilo tvoje obnašanje in vera. Slišal sem za veliko ljudi, ki so bili hkrati, ko so se odločili za Boga, sposobni prenehati s svojo odvisnostjo brez posebnega boja. Bog jim je odvisnosti enostavno odvzel. Tako je bilo tudi z mano in z mojim

alkoholizmom, ne pa z drogami. Bog me je osvobodil želje po alkoholu, vendar je dovolil, da se učim njegove čudovite ljubezni in skrbništva preko potovanja do ozdravitve odvisnosti od drog.

V trenutku, ko sem bil odrešen, sem dobil željo, da se osvobodim od drog. Videl sem, da je bila omamljenost le napačen način spopadanja z življenjskimi problemi, vendar moč drog je bila velika. Odvisnost od LSD-ja in metamfetaminov sem premagal v nekaj mesecih. Najtežje pa je bilo prenehati z marihuano, torej z drogo, za katero pravi družba, da te sploh ne zasvoji.

Minili sta dve leti, dokler je bila zadnja utrdba droge v mojem življenju porušena. V tem času sem bral Sveto pismo, se učil moliti in raziskoval Cerkve v bližnjem okolju. Nisem odraščal v Cerkvi, zato nisem vedel, za kaj v Cerkvi sploh gre. Imel sem veliko željo spoznavati Jezusa in živeti na način, kot pravi Biblija, da naj živimo. Prebral sem Apostolska dela, ki govorijo o skupnosti in sili, ki naj bi bili za vernike pravilo. Še vedno sem obiskoval več cerkva, dokler nisem našel tiste, v kateri bi bil »Jezus dobrodošel«.

Jeseni leta 1993 sem začel zaznavati duhovniški klic. Odšel sem na dogodek, ki se imenuje »Hoja na Emavs«, kjer je Bog ne le potrdil ta klic, ampak me je tudi krstil z močjo. Začel sem pridigati o tem, kar je Bog storil v mojem življenju. Nadaljeval sem s preučevanjem Biblije in tudi obiskoval predavanja na fakulteti. Začel sem delati v pastoralni službi s

polnim delovnim časom, ob sobotah zvečer pa sem na glavni ulici v mestu o Jezusu govoril najstnikom.

Leta 1997 se je pojavila potreba po duhovniku v mali Cerkvi v mestu Arcola, v zvezni državi Illinois. Veliko molitve in iskanja Boga je bilo potrebno, preden sva se z ženo odločila, ali je to res Božja volja za naju. Bil je velik izziv, vendar je Bog poskrbel za vse, kar sva potrebovala.

Velika napaka bi bila, če v tem pričevanju ne bi omenil svoje žene Marcie. Ko sva se leta 1986 poročila, je že bila verna, in trajalo je več kot štiri leta, da je začel verovati tudi njen mož. Sprijaznila se je z dejstvi, kot se mnoge žene, vendar ni nikoli prenehala moliti (čeprav pravi, da je bila temu velikokrat blizu). Sprva ni želela biti pastorjeva žena, a se nisem mogel odločiti za delo v Cerkvi brez nje. To želim povedati vsem vam, ki to berete, da vas ohrabrim, da ne prenehate moliti za svoje ljubljene. Ne odnehajte, ima smisel.

Želim, da veste, da ni važno, kaj ste storili, kako so ravnali z vami, ko ste bili otroci, kako slabo menite, da se odvija vaše življenje. Če se ne boste pokesali za svoje grehe zoper Boga, bo to življenje edini raj, ki ga boste spoznali. Ne čakajte, da bi prosili Jezusa, naj postane Gospod vašega življenja. On čaka, samo prosite.

Prevod: Tabita Jovanovič

<http://precious-testimonies.com/>

Neznani avtor

Prevelika obremenjenost vernika uniči

»Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog!« (Psalm 46, 10)

Ste se kdaj znašli v situaciji, ko ste drugim rekli: »Moj urnik je trenutno izjemno naporen«? Kaj pa: »Oh, kako zelo sem utrujen od vseh obveznosti, ki jih imam.«

To slišim vedno znova in znova, pravzaprav sem to izrekel tudi sam. Kakšna sramota, saj to ni prava pot. Božji namen je bil, da bi ljudje živeli življenje. V resnici nas prav hudič zapeljuje v naporno in utrujajoče življenje. Če mu ne uspe, da bi grešili, pa mu lahko uspe vsaj v tem, da nas ohranja zaposlene in obremenjene.

Vendar ni treba, da je življenje vedno takšno, veste to?

Nekje med zopno budilko, ki zvoni vsako jutro, in čustvi, ki jih doživljaš vsak večer, preden zaspiš, si moraš vzeti čas tudi za pobožnost.

Toda, nimam časa! Imam veliko pomembnih obveznosti!

Ali si prepričan? Morda si si le nakopičil veliko breme glasov, ki prihajajo od vsepovsod.

Naslednja zgodba lepo prikazuje bistvo, ki ga želim izpostaviti.

»Ko so potovali, je prišel v neko vas in žena z imenom Marta ga je sprejela v svojo hišo. Imela je sestro, ki ji je bilo ime Marija. Ta je sedla h Gospodovim nogam in poslušala njegove besede, Marta pa je imela s postrežbo veliko dela. Pristopila je in rekla: 'Gospod, ti ni mar, da me je sestra pustila samo streči? Reci ji vendar, naj mi pomaga!' Gospod ji je odgovoril: 'Marta, Marta, skrbi in vznemirja te veliko stvari, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila dobri del, ki ji ne bo odvzet.'« (Lk 10,38-42)

Marta je imela dlančnik. Marta je imela mobilni telefon. Martina glavna lastnost je bila neprestano delo. Marta je bila tako zaposlena z »delom« za Boga, da je pozabila, kje je bil sam Bog – v njeni lastni dnevni sobi!

Danes bi ljudje na Marijo gledali zviška.

»Marija, kaj si delala cel dan?«

»Nič.«

»O, ali si bolna? Ali je kaj narobe? Zakaj nisi bolj koristna in učinkovita?«

Bodi pozoren na to, kaj je Jezus rekel: » ... a le eno je potrebno ...«

Predlagam ti, da imaš prav vsak dan »tihi čas«, ko ne delaš nič drugega kot to, da

klečiš pri Jezusovih nogah. Vendar te moram opozoriti, da boš za to moral plačati ceno. Morda boš zamudil svojo najljubšo oddajo ali pa najnovejši resničnostni šov. Pomembna stvar, ki si jo je dobro zapomniti, je, da vsaka sekunda, ki jo vložimo v odnos z Jezusom, ne more biti nikoli pozabljena.

Kako poteka »tihan čas«?

V tem času sem sam v sobi ali pa grem v park. Iz svojega razuma odstranim vse skrbi, saj vem, da ima Bog ves nadzor. Pozorno poslušam, kaj vse se dogaja okoli mene. S slavljenjem, hvaljenjem, oboževanjem in z ljubeznijo se obračam na Jezusa. Spomnim se na vse blagoslove, ki mi jih je dal, priznam svoje grehe, prosim za milost in najpomembnejše od vsega: »Odneham in spoznam, da je on Bog.«

Vprašanja:

1. Ali sem preveč zaposlen? Kaj o tem menijo moji prijatelji in družina? Kaj o tem pravi Bog?
2. Kdaj si lahko vzamem čas za skupnost z Jezusom?
3. Ali bodo stvari, s katerimi sem trenutno obremenjen, pomembne tudi čez tisoč let?

Prevod: Ema Vitek

<http://www.dare2share.org/>

Norbert Lieth

Učenci, vihar in skupnost

Markov evangelij 4. poglavje, od 35. do 41. vrstice poroča: »Ko se je tisti dan zvečerilo, jim je rekel: 'Prepeljimo se na drugo stran!' Ko so odslovili množico, so ga vzeli v čoln, kakor je bil. Tudi drugi čolni so pluli z njim. Nastal je velik vihar in valovi so pljuskali v čoln, tako da je že bil poln vode. On pa je bil na krmu in je spal na blazini. Zbudili so ga in mu rekli: 'Učitelj, ti ni mar, da smo izgubljeni?' In vstal je, zapretil vetru in rekel jezeru: 'Utihni, molči!' In veter se je polegel in nastala je globoka tišina. Njim pa je rekel: 'Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?' Prevzel jih je velik strah in spraševali so se: 'Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in jezero?'«

Razmislimo o pomenu nekaterih zgoraj navedenih zapisov.

»Ko se je tisti dan zvečerilo«

Glede na obdobje razvoja cerkvene skupnosti se bližamo trenutku, ko bo večer, ko se bo zgodovina odrešenja iztekla.

»Prepeljimo se na drugo stran!«

Eshatološko gledano, živimo v času med oznanjanjem in pojavitvijo onostranske obale, to pomeni, prihajajočega Božjega kraljestva.

»... so ga vzeli v čoln, kakor je bil.«

V vsem tem času, ko smo na poti življenja, je Gospod Jezus pri nas. V sedanjem odrešenjskem času nismo nikoli brez njega. Ni nam treba Gospoda iskati kjerkoli, ker smo ga našli in je vedno v nas; stalno je v sredi svoje skupnosti.

»Nastal je velik vihar in valovi so pljuskali v čoln, tako da je že bil poln vode.«

Slikovito gledano je to podoba viharja poslednjega časa, v katerem se Božji otroci nahajajo danes. Časi za versko skupnost bodo še bolj viharjni.

Osebne preizkušnje naraščajo kot valovi pljuskujejo v življenjski čoln. Vedno znova prihaja do plime stisk in težav ali kakršnihkoli tegob in vihar zna biti mogočen. Potem vdre v čoln še voda in ne vemo, kaj bi. Medtem, ko pišem te stavke, sem prejel e-pošto s tole vsebino: *»... Včasih je notranjost taka kot vreme zunaj, le bolečina, in sem utrujen od vsega tega. Počutim se praznega in osamljenega in ljudje me ne razumejo.«*

Ta stavek govori o mnogih ljudeh. Ampak kako dobro je, da Markov evangelij pravi: *»... so ga vzeli v čoln, kakor je bil.«* Ko so se učenci nenadoma znašli v viharju, je bil Jezus že v čolnu, ker so ga že pred tem vzeli vanj. To je najbolj čudovito! Kdor je sprejel Jezusa, sicer ne bo obvarovan pred viharji,

ampak je kljub vsemu v stalni Jezusovi prisotnosti. On je vedno poleg!

Ob vsem tem so učenci vedeli, da so na poti k obali na drugi strani. In konec je bil takšen: *»Prispeli so na drugo stran jezera ...«* (Mk 5,1).

Čeprav je Gospod Jezus prisoten, včasih mislimo, da ga sploh ni tukaj ali da ga ne skrbi za nas, ampak spi, saj ne reagira. Čutimo se zapuščene. Želimo ga zbuditi in ga spomniti na našo stisko. Vendar, kaj on počne? Opozori nas in ošteje zaradi nevarnih valov v našem verskem življenju: *»Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?«*

Gospod Jezus zmore pomiriti vsak vihar, to je tudi tu napravil, ampak tudi če ga ne bi pomiril, bi oni prišli na drugo stran. Njihov prihod nikoli ni bil v nevarnosti, ker so bili v čolnu in to v istem kot Jezus!

Prevod: Vida Derganc
Polnočni klic (*Mitternachtsruf*), 9/2012

mag. Gary Carlson, evangelijski duhovnik v Novem mestu, teolog, misijonar, pastoralni delavec

Pretrgano zagrinjalo

»Jezus je spet zakričal z močnim glasom in izročil duha. In glej, zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal. Zemlja se je stresla in skale so se razpočile.« (Matejev evangelij 27,50)

V trenutku, ko je Jezus umrl na križu, se je na mogočen način izkazalo, kaj je odrešenje pravzaprav doseglo. Noben jud si ni mislil, da bi se kaj takšnega lahko zgodilo, da bi se zagrinjalo v templju pretrgalo od vrha do tal. In zagotovo ni bilo juda, ki ga ta dogodek ne bi šokiral. Za njih je bilo tako veliko presenečenje, da Matej, Marko in Luka govorijo o tem.

Kaj torej to pomeni v duhovnem smislu?

Vse, kar je bilo povezano z judovskim templjem, je opominjalo ljudi, naj se držijo proč od njega. Ob strani je bil

poseben prostor za ženske in pogane. Oltar, na katerem so darovali daritve, je bil bronast. Bile so stopnice, ki so vodile samo v tempelj. Znotraj samega templja sta bili dve glavni sobi, imenovani sveto in najsvetejše. V sveto so lahko vstopili samo duhovniki. In to samo na določen način, ob določenem času, da bi opravili skrbno predpisane verske obrede. Nihče ni nikoli naključno vstopil v najsvetejše. Vstopili so duhovniki in se pri tem držali natančno določenih ritualov. Ko so opravili, kar so morali, so nemudoma odšli.

Sveto ni bil prostor za vsakogar. To je bil prostor za obrede čaščenja, ki so jih opravljali možje, posebej izbrani od Boga. Bil pa je še en prostor, še svetejši kot sveto, ki se je imenoval najsvetejše. In na tem majhnem prostoru se je odvijalo osrednje judovsko oboževanje. Vse podrobnosti lahko preberete v 3. Mojzesovi knjigi 16, sedaj pa naj samo povzamem: Samo en človek je lahko vstopil v najsvetejše – veliki duhovnik. V najsvetejše je lahko vstopil enkrat na leto – na dan sprave. Moral je nositi posebno oblačilo – in ko je vstopil, je moral prinesiti kri žrtve. Sveto pismo pravi, da je s krvjo poškrupil prestol milosti, ki je bil pokrov skrinje zaveze, v kateri je bil prepis desetih zapovedi.

Zdaj pa pogledjmo, kaj še o tem pravi Sveto pismo:

- Če bi kdo drug stopil v najsvetejše, bi umrl.
- Če bi veliki duhovnik vstopil kak drug dan, bi umrl.

– In če bi duhovnik vstopil brez daritvene krvi, bi umrl.

Vse, kar je bilo povezano s templjem, je za običajnega juda pomenilo:

– Drži se proč.

– Ne približuj se.

– Ni ti dovoljeno biti tukaj.

Vse to skupaj je bilo, kot da bi tempelj opominjal ljudi, kako nedostopen je Bog za njih. Nekateri judje pa niso upoštevali Božjega ukaza in so poskušali vstopiti v najsvetejše. Bog je ukazal, naj med svetim in najsvetejšim visi debelo zagrinjalo. Zdaj smo verjetno pomislili, kakšno zaveso bi morda imeli v dnevni sobi. Vendar pa ta zavesa v judovskem templju v ničemer ni bila podobna zavesam v naših domovih. Starodavni judovski pisci so nam opisali tempeljsko zagrinjalo:

– dolgo je bilo okrog 18 metrov in široko 6 metrov,

– tkanina je bila debela približno kot moška roka,

– in za dviganje zagrinjala je bilo potrebnih 300 mož.

Ko Sveto pismo pove, da se je zagrinjalo pretrgalo na dvoje, je takoj jasno, da ga človeška roka nikoli ne bi mogla pretrgati in da je samo Bog lahko pretrgal tako zaveso. Zato torej Matej posebej zapiše, da se je zagrinjalo pretrgalo »od vrha do tal«. Bistveno je bilo, da je Bog storil, kar lahko stori samo Bog.

Pismo Hebrejcem 10. poglavje govori o

tem, kaj pomeni pretrgano zagrinjalo za Jezusove častilce. *»Bratje, ker imamo zaupnost, da po Jezusovi krvi stopamo v svetišče, in sicer po novi in živi poti, ki nam jo je odprl skozi zagrinjalo, to je skozi svoje meso.« (Heb 10,19)*

Kot kristjani imamo privilegij, ki ga drugi nimajo. Imamo pravico neposredno vstopiti v Božjo prisotnost. Ta vrstica, ki pravi, da nam je Jezus odprl pot skozi zagrinjalo, pomeni, da je s svojo smrtjo, žrtvovano na golgotsem križu, pretrgal oviro, ki je stala med Bogom in nami. Tako lahko sedaj kadarkoli svobodno pristopimo k Bogu v Jezusovem imenu. In zaradi Jezusove krvi smemo vedno vstopiti v Božjo prisotnost v molitvi. Morda lahko pojasnim s tole ilustracijo.

Zadnjič sem na medmrežju iskal najvplivnejše ljudi na svetu. Lahko si predstavljate, katere skupine ljudi obsega ta seznam: vodilne politike, zabavljачe, atlete in vodilne poslovneže. Svojega imena nisem iskal na seznamu, ker ga ni. S posvetnega stališča imajo ti ljudje številne prednosti, ki jih jaz ne bom nikoli imel. Njihove fotografije so po celem svetu. Karkoli rečejo, bo citirano v časopisih. Vabijo jih tja, kamor jaz ne bom nikoli povabljen. Tako deluje ta svet, nekatere skupine ljudi so priznane kot »pomembne«.

Toda bolj ko rastem v Kristusu, manj mi je mar za takšne stvari. Lahko imajo dostop do »privilegijev« tega sveta, a v Jezusovi krvi imam jaz dostop do Boga.

To pomeni, da lahko pridem pred Božji prestol kadarkoli, kjerkoli, kolikokrat želim in zaradi česar koli. In vem, da me moj nebeški oče ne bo nikoli zavrnil. Čudovito je imeti takšen dostop, ki me spominja na to, kako nas Bog ljubi.

Obstaja slavna fotografija Johna F. Kennedyja, ko je bil predsednik Združenih držav Amerike. Je na svojem delovnem mestu v Beli hiši – njegov triletni sin John ml. pa se igra pod očkovo pisalno mizo. Ko je bila ta slika posneta, mene še ni bilo. Če pa bi že bil, mi ne bi bilo dovoljeno vstopiti v pisarno ameriškega predsednika. Prepričan sem, da tudi drugim malčkom nikoli ni bilo dovoljeno v predsednikovo pisarno. Ampak Johnu Kennedyju ml. je bilo dovoljeno biti tam, ker je bil predsednik Kennedy njegov oče. Tako John Kennedy ml., na sliki iz leta 1963, ni bil zgolj v predsednikovi pisarni, temveč tam, kjer je bil njegov oče. Zanj je bila to najbolj naravna stvar na svetu, da je bil tam, kjer je bil njegov oče.

Tako je tudi s tistimi, ki verujejo v Jezusa Kristusa. »Pomembni ljudje« tega grešnega sveta imajo lahko dostop do raznih »privilegijev«. Vendar ima vernik veliko večji privilegij – prost dostop do nebeškega prestola.

Pisec Pisma Hebrejcem dalje opisuje pomen tega dejanja, ko se je pregrinjalo pretrgalo na dvoje, s simboliko duhovnega sidra: »*To upanje je za nas kakor varno in zanesljivo sidro duše, ki sega v*

notranjost, za zagrinjalo.« (Heb 6,19)

Ta vrstica nam preprosto pove, da ima naša duša varno in trdno sidro. Mornarji gotovo vedo, kako pomembno je sidro. Vsaka večja ladja ima ogromno sidro, da drži ladjo na mestu, ko pride vihar. Sidro, ki drži ladjo na mestu samo v lepem vremenu, ni dosti vredno. Vrednost sidra se izkaže, ko ladji grozijo viharji in mogočni valovi. Da bi ladja obstala na mestu, mora biti sidro trdno vkopano v morsko dno. Če namreč sidro leži v pesku, ladje ne bo držalo na mestu. Prebran odlomek pravi, da je naše sidro trdno, ker je zagozdeno za zagrinjalom v Božji prisotnosti. In kakšen pomen ima to v našem duhovnem življenju?

Imamo sidro, ki se ga ne da premakniti – Jezusa Kristusa. Njegova žrtev na križu zagotavlja najtrdnejši temelj. Ker Jezusa Kristusa ni mogoče premakniti, tudi nas ni mogoče premakniti.

To je dobra novica za vse nas, ki se pogosto borimo z občutkom lastne šibkosti in neuspeha. Verujemo v Jezusa, priznavamo ga za Gospoda, ljubimo ga, ampak kadarkoli pogledamo v ogledalo, se pojavijo naši grehi, z namenom, da nas obsodijo. Spomnimo se svojih neizpoljenih obljub, spomnimo se svojih ostrih in jeznih besed, spomnimo se vseh svojih sebičnih dejanj in kako smo razočarali tiste, ki so bili odvisni od nas.

Če preveč dolgo razmišljamo o tem, kmalu začnemo dvomiti celo o tem, da smo kristjani. Zato je prav, da se

spomnimo biblijske resnice: Če je naša vera odvisna od nas, smo v težavah. Če pa je naša vera odvisna samo od Jezusa Kristusa, imamo trden duhovni temelj. Če je sidro naše duše Jezus, smo varni v vsakem viharju. Tudi če se spomnimo svojih duhovnih padcev, nas Božja beseda spomni, da je Jezusova žrtev veliko večja kot naše šibkosti.

Starodavnim judom ni bilo dovoljeno vstopiti v najsvetejše zaradi njihove grešnosti. Mi pa lahko vstopimo v najsvetejše; ne zato ker smo »sveti«, ampak zaradi Jezusove krvi. Nekateri od nas vemo, kako je, ko se borimo pod težo svojih grehov. Ko mislimo, da so naši grehi preveliki in da nam nihče ne more pomagati, ko mislimo, da so naši grehi preveliki in da nas bo Bog zavrnil. Na nek način razumemo, kako so se počutili starodavni Judje. Predobro so vedeli, kako daleč je Bog od njih, saj jim je njihova religija to povedala ničkolikokrat. Nikoli se mu niso mogli približati, ker je bil presvet, oni pa so bili grešni.

In še vedno je res, da je Bog svet, mi pa smo grešni. Prav zato je pretrgano zagrinjalo tako močno sporočilo. Nič več nas ni treba biti strah. Ni treba, da nas naši grehi ločujejo od Boga. Ker je Bog sedaj odprl vrata v svojo bližino.

Nek pridigar je takole povedal: »Teža naših grehov je lahko velikanska, vendar Jezusova žrtev **daleč odtehta** naše grehe.« Popolnoma nič ne moreš storiti, da bi bil vreden. Ker je Bog storil že vse, kar

je bilo potrebno. Zaradi Jezusove krvi je zagrinjalo sedaj pretrgano. Lahko pride-mo v Božjo prisotnost – in odpuščeno nam je.

Nek drug pridigar je rekel: »Ko je Jezus umrl, je Bog imel mogočno pridigo brez besed, in sicer ko je pretrgal zagrinjalo na dvoje od vrha do tal«. To je bil Božji način, da nam pove: »Dobrodošli neposredno v mojo prisotnost. Ne dopusti, da te karkoli, celo tvoj greh, oddvoji od mene.«

Vidite, lahko smo veliki grešniki, a Jezus je večji odrešenik. Po Jezusovi krvi ni ničesar, kar bi nas lahko ločilo od Božje ljubezni.

Prevod: Irena Jerman Polenšek

Mira Grahek

List iz šolskega zvezka (4)

V Matejevem zvezku iz pred nekaj šolskih let je bil tudi spis o počitnicah. Ker so se letošnje ravno začenjale, sem ga želela prebrati – Kadar sem na počitnicah.

»Kadar sem na počitnicah, je to čisto poseben čas. Čas, ko je več svobode in prostega časa, več druženja z domačimi in prijatelji, več izletov in spoznavanja novih stvari. Moje letošnje počitnice so bile prav posebne.

Odločili smo se, da bomo odpotovali na morje. Tega sem se zelo veselil in še bolj sem se veselil, ker sem s sabo lahko povabil svojega dobrega prijatelja. Takoj, ko smo prispeli in raztovorili prtljago iz avta, sva odšla na obalo. Kar brez besed sva obstala ob pogledu na brezmejno modro širjavo. Nisva vedela, kaj naju je bolj prevzelo - barve, vonji ali šumenje morja. Vsak dan sva veliko plavala, se potapljala, raziskovala obalo, se potikalala po kraju in širši obmorski okolici. S sabo na počitnice sem vzel Knjigo psalmov, čeprav nisem vedel, če bom imel časa za branje. In še manj za učenje na pamet. Potem pa se je zgodilo nekaj zanimivega, zaradi česar se nisem naučil le enega, ampak kar dva nova psalma.

Skoraj vsak večer smo šli na sprehod do svetilnika na koncu rta. Tam se reka izliva v morje. Že ob prvem sprehodu smo na svetilniku opazili ploščo z vklesanimi besedami. Ves navdušen sem jih na glas prebral:

*'Bolj kakor glas mnogih voda,
mogočnih morskih valov,
je mogočen GOSPOD na višavah.'
Ps 93, 4'*

Prijatelj ni vedel, kaj pomeni pripis na koncu. Obljubil sem mu, da mu bom pokazal celoten psalm, iz katerega so izbrani verzi. Res sva pred spanjem prebrala Psalm 93:

*'GOSPOD kraljuje, oblečen v veličastvo,
GOSPOD je oblečen v moč, opasal se je,
zares, trden je svet, ne bo omahnil.
Tvoj prestol je trden od nekdaj,
ti si od vekomaj.
Reke so se vzdignile, o GOSPOD,
reke so vzdignile svoj glas,
reke so vzdignile svoje pljuskanje.
Bolj kakor glas mnogih voda,
mogočnih morskih valov,
je mogočen GOSPOD na višavah.*

*Tvoja pričevanja so zelo zanesljiva;
svetost pristaja tvoji hiši,
GOSPOD, za dolgost dni.'*

S prijateljem sva vsakič, ko sva šla mimo svetilnika, na glas prebrala napis na njem, potem doma pa še celoten 93. psalm in tako sva ga po nekaj dneh že znala na pamet.

En dan naših počitnic se je vreme ohladilo in pooblačilo, zato smo se odločili, da bomo šli v zaledje in se povzpeli na hrib, od koder je lep razgled na primorsko pokrajino. Na eni od razglednih točk smo na velikem kamnu opazili ploščo z vklesanimi besedami. Tokrat je tudi moj prijatelj vedel, da so to verzi iz psalma. Na glas jih je prebral:

*'Kako veliko je tvojih del, o GOSPOD!
Vsa si naredil z modrostjo,
zemlja je polna tvojih ustvarjenih bitij.'*
Ps 104, 24'

Seveda sva zvečer prebrala celega:

*'Slávi, moja duša, GOSPODA.
GOSPOD, moj Bog, zelo si velik,
veličastvo in sijaj si oblekel.
Ogrinjaš se s svetlobo kakor s plaščem,
razpenjaš nebo kakor šotor.
Na vodah postavlja gornje sobe,
iz oblakov dela svoj voz,
hodi na perutih vetra.
Vetrove dela za svoje poslance,
za svoje služabnike plamteč ogenj.*

*Zemljo je postavil na njene temelje,
da se na veke vekov ne bo majala.
Z oceanom si jo pokrtil kakor z obleko,
prek gora so stale vode.
Pred tvojimi grožnjami so zbežale,
pred glasom tvojega grmenja odhitele.
Vzdignile so se gore, pogreznile doline
na kraj, ki si jim ga določil.
Postavil si mejo, ki je ne smejo
prekoračiti,
da nikoli več ne pokrijejo zemlje.*

*Studence pošilja v potoke,
ki se pomikajo med gorami.*

*Napajajo vse poljske živali,
divji osli si gasijo žeje.*

*Ob njih prebivajo ptice pod nebom,
izmed vej se oglašajo.*

*Iz svojih gornjih sob napaja gore,
s sadom tvojih del se nasičuje zemlja.*

*Za živino pusti poganjati travo,
za človekovo delo zelišče,
da pridobiva kruh iz zemlje.*

*Vino razveseljuje srce človeku,
da pusti sijati obraze bolj kakor olje,
kruh podpira srce človeku.*

*Nasičujejo se GOSPODOVA drevesa,
libanonske cedre, ki jih je nasadil.*

*Tam si ptice spletajo gnezda,
štorklja ima svoj dom na cipresah.
Visoke gore so za kozoroge,
skale so zatočišče za jazbece.*

*Naredil je luno za letne čase,
sonce pozna svoj zahod.*

*Polagaš temo in nastopi noč,
v njej se plazijo vse gozdne živali.*

*Mladi levi rjovejo za plenom,
da od Boga zahtevajo svojo hrano.*

*Ko vzide sonce, se zberejo
in v svojih skrivališčih poležejo.
Človek odhaja k svojemu opravilu,
na svoje delo do večera.*

*Kako veliko je tvojih del, o GOSPOD!
Vsa si naredil z modrostjo,
zemlja je polna tvojih ustvarjenih bitij.*

*To morje, veliko in širokih rok,
tam so plazilci brez števila,
majhne in velike živali.*

*Tam prehajajo ladje, Leviatán,
ki si ga naredil, da bi se z njim igral.*

*Vsa ta bitja čakajo nate,
da jim daš hrano ob pravem času:
daješ jim, pobirajo,
odpreš svojo roko, nasičena so z
dobrinami.*

*Skriješ svoje obličje, prestrašijo se;
vzameš jim dih, preminejo,
in se v svoj prah povrnejo;
pošlješ svoj dih, ustvarjena so,
in prenoviš obličje zemlje.*

*GOSPODOVA slava naj traja na veke,
GOSPOD naj se veseli nad svojimi deli.*

*Pogleda na zemljo, in ta se strese,
dotakne se gorá, in te se kadijo.*

*Pel bom GOSPODU v svojem življenju,
igral bom svojemu Bogu, dokler bom
bival.*

*Naj mu bo prijetna moja pesem,
jaz se bom veselil v GOSPODU.*

*Grešniki naj izginejo z zemlje,
naj ne bo več krivičnikov.*

*Slávi, moja duša, GOSPODA.
Aleluja!*

*Do konca počitnic sva psalm vsak dan
večkrat prebrala, zato sva si kmalu tudi
tega zapomnila.*

*Letošnje počitnice ob morju so nama s
prijateljem dale veliko lepega. Poleg vseh
drugih spominov sta nama ostala tudi
oba psalma, ki sva se ju na pamet naučila
na tako zanimiv način.»*

Matejev spis me je spomnil, da moram
dati v popotno torbo še Knjigo psalmov.
Odpravljala sem se namreč na počitnice.

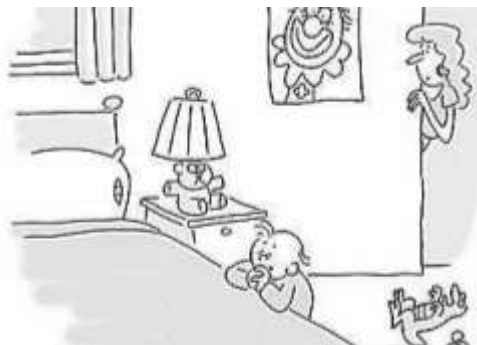

»Pastor, o tej vaši ideji, kako se približati mladim, pa ...«

»Poskusil sem mu razložiti, da bo z mano celo večnost, ampak enostavno ne dojame.«

»... In prosim te Bog, blagoslovi pokojninsko blagajno, da bo zdržala vsaj še naslednjih 60 let.«

Vem samo to, da nič ne vem.

Sokrat

**Če sami ne bi imeli napak, ne bi tako uživali v napakah
drugih.**

Francois de La Rochefoucauld

Če želiš mirno živeti, poslušaj, glej in molči.

latinska

*Moli, da ti nikoli ne bo treba pretrpeti vsega,
kar lahko preneseš.*

judovski izrek

Za tistega, ki nič ne dela, je dan dolg.

Lucij Anej Seneka

**Kadar ne moreš početi tistega, kar bi rad, imej rad to,
kar počneš.**

Publij Terencij

**Trd bodi, neizprosen, mož jeklen, kadar braniti je časti in
pravde narodu in jeziku svojemu!**

Fran Levstik

Česar te ne nauči ljubezen, ti ni treba vedeti.

Waldemar Bonsels

leto 28 / avgust-september-oktober 2012

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja"
Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Glavni urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Lektorica: Tabita Jovanović
Oblikovanje, izbor fotografij in slik:
Peter Golob

Grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja"
Novo mesto

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja"
Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (odgovorni urednik):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505
elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP).
Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. – Razen, če ni ob navedku zapisano drugače.

Pojdi, jej z veseljem
svoj kruh in pij
veselega srca svoje
**vino, saj se Bog že od
davnaj veseli tvojega
dela.**

Sveto pismo

